

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupeného Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem a společníkem Havel, Holásek & Partners s.r.o., Advokátní kancelář, se sídlem na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové město, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č. j. MPSV-UM/11962/13/4S-OLK, sp. zn. SZ/1172/2013/4S-OLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2. 10. 2013, č. j. MSPV-UM/11962/13/4S-OLK, sp. zn. SZ/1172/2013/4S-OLK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.600 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Marka Vojáčka, advokátu a společníku Havel, Holásek & Partners s.r.o., Advokátní kancelář, se sídlem na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové město, to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 1. 7. 2013, č. j. MPSV-UP/1022817/13/AIS-SSL (dále jen „úřad práce“) zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím úřadu práce ze dne 1. 7. 2013, č. j. MPSV-UP/1022817/13/AIS-SSL byl žalobci snížen příspěvek na péči z částky 12.000 Kč na částku 4.000 Kč měsíčně od srpna 2013, neboť dle výsledku posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči ze dne 15. 5. 2013 posudkovým lékařem OSSZ Prostějov bylo stanoveno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu oprávněná osoba potřebuje pomoc v šesti oblastech základních životních potřeb. Podle § 8 zákona č. 366/2011 Sb., je považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. – středně těžká závislost.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu dne 15. 11. 2013, v níž namítl nesprávné hodnocení jeho zdravotního stavu v souvislosti se schopností zvládat základní životní potřeby. Uvedl, že jeho tělesné a zrakové postižení mu přináší řadu zásadních omezení. Není schopen stát bez opory, ujde maximálně deset kroků, a to s oporou po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, není schopen používat bez pomoci jiné osoby dopravní prostředky včetně bariérových. Bez pomoci jiné osoby si dále není schopen vybrat oblečení, obléci se, obout si obuv. Při tělesné hygieně není schopen se sám oholit, ostříhat si nehty, mýt se a osušovat si jednotlivé části těla, nezvládá celkovou tělesnou hygienu. Bez pomoci jiné osoby nedokáže dodržovat stanovený léčebný režim, pravidelně užívat potřebné léky.

Podáním ze dne 20. 10. 2014 doplnil žalobní tvrzení a to tak, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z obsáhlého podání v podstatě uvedl, že je osobou od narození nevidomou, těžce tělesně postiženou po prodělání mozkové obrny. Ode dne 1. 8. 2009 byl mu přiznán příspěvek na péči jako osobě závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. Jeho zdravotní stav se od roku 2009 nikterak nezlepšil, což vyplývá z lékařských zpráv. Uvedl, žalovaný nesprávně posoudil jeho základní životní potřeby, nezhodnotil skutečný zdravotní stav a jeho obtíže. Ačkoliv z lékařských zpráv vyplývá, že zdravotní stav odpovídá IV. stupni, správní orgán I. stupně se v odůvodnění nikterak s touto skutečností nevypořádal. Rovněž nezohlednil i lékařskou zprávu MUDr. Jana Remla, ve které je uvedeno, že venku je schopen se pouze pohybovat za doprovodu druhé osoby, bez jejíž pomoci není vůbec mobilní. Byl přesvědčen, že zjištěný skutkový stav je v rozporu se spisem. Namítl, že není schopen provádět obvyklé úkony tělesné hygieny, posudková komise MPSV pomíjí rovněž jeho pohybové problémy způsobené mozkovou obrnou, ačkoliv posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí hodnotí pět základních životních potřeb, které není schopen vykonávat, tj. mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a péči o zdraví, v posudku se hodnocení vztahuje toliko k mobilitě. Ve věci zbylých devíti základních životních potřeb ani čtyřech zmiňovaných nedošlo k jakémukoliv skutkovému hodnocení ani odůvodnění. I toto je skutečnost potvrzující, že rozhodnutí je v rozporu se správním spise a nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění, soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.)].

Namítl dále, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť nenaplnuje náležitosti odůvodnění, jak vymezuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V rozhodnutí není odůvodněna základní podmínka snížení příspěvku na péči dle § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů, a sice změna rozhodných skutečností. Z rozhodnutí dále není patrné, z jakého důvodu žalovaný vyhodnotil změnu zdravotního stavu posuzovaného a aplikoval proto § 14 odst. 4 citovaného zákona. V posudku PK MPSV stejně jako v odůvodnění rozhodnutí zcela chybí kvalifikace zdravotního stavu žalobce a aplikace

§ 2 odst. 1 a přílohy č. 1 Prováděcí vyhlášky a ustanovení Metodického pokynu na zjištění skutkového stavu.

V oblasti mobility nejsou učiněné závěry PK MPSV přesvědčivé a úplné. V důsledku prodělané mozkové obrny trpí jmenovaný navíc pohybovými problémy, které mu neumožňují zvládat základní životní potřeby mobility v takovém rozsahu, jak je specifikováno.

V oblasti oblékání a obouvání je sice uvedena skutečnost, že na poškození zraku je adaptován, není však blíže odůvodněno, v čem tato adaptace spočívá. Ze sociálního šetření vyplývá, že bez pomoci není schopen se sám obléci, je třeba mu oblečení vybrat a nachystat na lůžko, sám se pak snaží se nějakým způsobem obléknout, často však oblečení je opačně, např. triko s potiskem na zadní straně mimo přední strany. Žalovaný se s tímto podkladem nevypořádal, nezdůvodnil svůj závěr, ačkoliv je v přímém rozporu s výsledkem sociálního šetření. Rozhodnutí rovněž postrádá přesvědčivé zdůvodnění o schopnosti žalobce rozpoznat a zkontrolovat zvládnutí oblékání a obouvání ve smyslu § 2 odst. 1 Prováděcí vyhlášky.

V oblasti tělesné hygieny rovněž žalovaný nevymezil termín adaptace, tato aktivita nebyla důsledně hodnocena dle § 2 odst. 1 a přílohou č. 1 k vyhlášce č. 391/2011 Sb.

V hodnocení výkonu fyziologické potřeby zcela chybí odůvodnění zvládnutí této potřeby. Ačkoliv je konstatována adaptace na poškození zraku a zachování duševních a smyslových schopností žalobce, není blíže uvedeno, jaké úvahy k tomuto závěru žalovaného vedly.

Oblast péče o zdraví rovněž není náležitě odůvodněna, přičemž rozhodnutí je v rozporu se sociálním šetřením, kterým bylo zjištěno, že léčebný režim nebyl schopen jmenovaný dodržovat, léky by nerozpoznal, v případě potřeby by se ani neošetřil.

Z výše uvedených důvodů proto trpí rozhodnutí žalovaného vadami, odůvodnění rozhodnutí zjevně postrádá jakékoliv úvahy žalovaného o tom, jak se vypořádal s důkazy a výkladem právních předpisů. Výrok i odůvodnění posudku PK MPSV absentuje uvedení jakéhokoliv údaje o skutečné rozhodující diagnóze jmenovaného, kterou je slepota. Navrhl proto zrušit přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrátit věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Ze správního spisu bylo prokázáno, že žalobce podal návrh na příspěvek na péči dne 12. 3. 2007 u Městského úřadu Prostějov. Dne 26. 4. 2007 bylo provedeno sociální šetření Městským úřadem v Prostějově, následně byl posouzen zdravotní stav lékařkou Úřadu práce v Prostějově dne 24. 7. 2014 s výsledkem, že je u něho zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, IV. (úplná závislost). Dne 9. 8. 2007 bylo Městským úřadem Prostějov č. j. 49959/2007/PRO, kterým byl přiznán žalobci příspěvek na péči ode dne 1. 3. 2007 zvýšen z částky 4.000 Kč na částku 11.000 Kč měsíčně.

OSSZ Prostějov dne 29. 4. 2013 v rámci mimořádné kontrolní lékařské prohlídky požádala Úřad práce, krajská pobočka v Olomouci o provedení sociálního šetření u posuzovaného. Oznámením ze dne 30. 4. 2013 sdělil Úřad práce ČR – krajská pobočka v Olomouci zahájení z moci úřední správního řízení ve věci opětovného posouzení nároku

a výše příspěvku na péči posuzované osoby. Dne 9. 5. 2013 bylo provedeno sociální šetření, v rámci kterého bylo zjištěno, že posuzovaný je od narození nevidomý, má pohybové problémy. Není v ničem samostatný, je plně závislý na matce. Bez pomoci není schopen se sám obléci, je třeba mu oblečení vybrat a nachystat na lůžko. Snaží se sice se nějakým způsobem sám obléci, ovšem zpravidla oblečení má opačně. Není schopen si připravit stravu, tuto pouze sní. Nezvládá rovněž samostatně hygienu. Léčebný režim není schopen dodržovat, léky nerozpozná, pomoc potřebuje i při výkonu fyziologické potřeby, matka jej na toaletu doprovází. Napadá na jednu končetinu, má ji podstatně kratší. Jeho pohyb je velice nestabilní, potřebuje oporu o druhou osobu, není orientovaný. Není schopen jakékoliv péče o domácnost, a to z důvodu ztráty zraku a pohybových problémů. Bydlí s matkou v rodinném domě na vesnici. V návaznosti na provedené sociální šetření zpracoval lékař OSSZ Prostějov posudek o zdravotním stavu dne 15. 5. 2013, kdy mimo jiného vycházel i ze zdravotní dokumentace MUDr. P. Sedláčka ze dne 21. 3. 2013, neurologického ambulantního nálezu MUDr. J. Remla ze dne 15. 4. 2013. Lékař vyhodnotil u posuzovaného neschopnost zvládat tyto základní životní potřeby: orientace, komunikace, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost. Na základě uvedeného byl učiněn posudkový závěr, že se jedná o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně ztěžká závislost). Jde o osobu, která není schopna zvládat základní životné potřeb v oblasti mobility nebo orientace.

Dne 17. 6. 2013 byl sepsán posudek s opatrovníci posuzovaného Markétou Štipčákovou, jeho matkou, která s výsledkem posouzení vyslovila nesouhlas, přiložila nové lékařské nálezy od MUDr. Medkové, MUDr. Matouškové, MUDr. Baciaka a MUDr. Remla. K nově předloženým lékařským nálezům se vyjádřil lékař OSSZ Prostějov dne 25. 6. 2013 a to tak, že odborné lékařské nálezy nepřinesly žádné nové skutečnosti, které by mohly vést ke změně posudkového závěru. Následně dne 1. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 1. 7. 2013, č. j. MPSV-UP/1022817/13/AIS-SSL, dle kterého od srpna 2013 byl snížen příspěvek na péči z částky 12.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně. Proti rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím opatrovnice dne 17. 7. 2013 odvolání, které bylo postoupeno odvolacímu orgánu k posouzení.

V rámci odvolacího řízení byl vypracován posudek PK MPSV ČR dne 6. 9. 2013 za účasti odborné lékařky z oboru neurologie. Posuzovaný nebyl přítomen jednání posudkové komise, z obsahu posudku nebylo zřejmo, z jakého důvodu bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Posudková komise vycházela z doložené zdravotní dokumentace, sice nálezu praktického lékaře ze dne 21. 3. 2013 MUDr. Sedláčka, dále pak lékařských zpráv doložených k odvolání, a to neurologického nálezu MUDr. Medkové ze dne 3. 6. 2013, ortopedického nálezu MUDr. Baciaka ze dne 3. 6. 2013, očního nálezu MUDr. Matouškové ze dne 22. 5. 2013 a neurologického nálezu MUDr. Remla ze dne 3. 6. a 15. 4. 2013. K dispozici měla i sociální šetření ze dne 3. 5. 2013. Dle posudkového hodnocení bylo konstatováno, že v popředí obtíží je úplná slepota obou očí. Posuzovaný je postižen dětskou mozkovou obrnou, přičemž na horních končetinách je postižena pouze frustní formou levá horní končetina, na dolních končetinách je závažněji postižena levá dolní končetina, ale více než neurologicky je postižena dispasí a luxací kyčle, omezením hybnosti koleny a ztuhlosti nohy v kotníku. Neurologické postižení pravé dolní končetiny je lehčího stupně. Posuzovaný je schopen samostatného stoje, je schopen samostatné chůze po bytě, mimo byt je schopen ujít kratší až střední vzdálenosti, hole či berle k opoře nepoužívá, používá slepeckou hůl. V chůzi je nejvíce limitován slepotou, která omezuje či znemožňuje též výkon některých dalších

sledovaných životních potřeb, ke kterým je zapotřebí zrakové kontroly. Je relativně dobře mobilní. Je schopen samostatné chůze, která je po tělesné stránce omezena jen pro větší vzdálenosti. Nelze jej tedy uznat za neschopného provedení základní životní potřeby „mobility“. Neschopnost pohybovat se v cizím prostředí pro zrakovou vadu se hodnotí v jiných životních úkonech. Posuzovaný je rovněž schopen provádět obvyklé úkony tělesné hygieny, jelikož je na svůj stav adaptován a úkony lze se naučit provádět i bez zrakové kontroly. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá pět základních životních potřeb, které však v posudku nebyly citovány. Posudkový závěr zněl, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. nebo III., šlo o osobu starší 18 let věku, která podle § 8 odst. 2 písm. b) citovaného zákona se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost). Z připojeného hodnocení stupně závislosti podle citovaného zákona a přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění vyhlášky č. 391/2011 Sb. (ode dne 1. 1. 2012) nezvládá orientaci, komunikaci, stravování, osobní aktivity, péči o domácnost.

Žalovaný přípisem ze dne 12. 9. 2013 vyrozuměl opatrovnici posuzovaného o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, za tím účelem byla jí uložena lhůta pěti kalendářních dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění k případnému podání vyjádření. Této možnosti opatrovnice nevyužila, následně dne 2. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/11962/13/4S-OLK, sp. zn. SZ/1172/2013/4S-OLK, jímž odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá hlava I ust. § 7 a násl. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu ustanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8 citovaného zákona.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona o příspěvku rozhoduje a příspěvek vyplácí krajská pobočka Úřadu práce (§ 18 odst. 2 citovaného zákona). O odvolání proti rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce rozhoduje ministerstvo (ust. § 28 odst. 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti, přesvědčivosti a objektivity.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci, vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, obrátil na PK MPSV ČR za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. Posudková komise postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona, když při vypracování posudku vycházela ze spisu odvolacího orgánu včetně příloh, spisového materiálu správního orgánu I. stupně včetně lékařských nálezů, posudku lékaře OSSZ Prostějov ze dne 15. 5. 2013 a sociálního šetření ze dne 3. 5. 2013. Posudková komise dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař OSSZ Prostějov, sice, že posuzovaného nelze považovat dle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, za závislého na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. nebo III. Počet a specifikace úkonů, které není schopen zvládat, při nichž potřebuje pomoc fyzické osoby, se však rozcházela. Podle posudku OSSZ Prostějov ze dne 15. 5. 2013 nezvládá základní životní potřeby, sice orientaci, komunikaci, stravování, tělesnou hygienu, osobní aktivity, péče o domácnost, celkem tedy šest základních životních potřeb, podle posudku PK MPSV ČR nezvládá pět základních životních potřeb, z připojeného hodnocení stupně závislosti podle zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění a přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., v platném znění, nezvládá orientaci, komunikaci, stravování, osobní aktivity, péči o domácnost. V obsahu posudku však tyto úkony nebyly vůbec uvedeny.

Soud na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že posuzování stupně závislosti při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, nebylo ze strany posudkového hodnocení dostatečně přesvědčivé, objektivní, zejména při posuzování zdravotního stavu ve vztahu k posuzovaným životním kritériím. Je třeba zdůraznit, že při posuzování zdravotního stavu a stupně závislosti platí obecné principy posudkové činnosti vycházející z přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci. Posudek tudíž musí splňovat požadavek úplnosti a objektivity, který spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Schopnost zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí, tj. v prostředí, kde osoba žije, realizuje své běžné sociální aktivity a s ohledem na věk fyzické osoby. Pro posuzování stupně závislosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí: a) tělesné struktury, b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální včetně hrubé a jemné motoriky a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži funkčních schopností. Základním principem hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je

hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby podle aktivit vyjmenovaných v příloze k vyhlášce k zákonu o sociálních službách; to znamená, že se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči při zvládání základní životní potřeby, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

V daném případě posuzovaný je osobou od narození nevidomou a těžce tělesně postiženou po prodělání mozkové obrny. Ode dne 1. 8. 2009 byl mu přiznán příspěvek na péči jako osobě závislé na pomoci jiné osoby ve stupni IV. Jestliže byl stupeň závislosti překvalifikován ze stupně IV. (úplná závislost) na stupeň II. (středně těžká závislost), je nutno přesvědčivým způsobem zdůvodnit odlišnost posouzení tohoto zjištění. Soud má za to, že skutkový stav i počet nezvládaných základních životních potřeb bez pomoci jiné osoby u žalobce byl nedostatečně zhodnocen, posudek posudkové komise ze dne 6. 9. 2013 byl kusý, jednotlivé oblasti týkající se základních životních potřeb dle § 9 odst. 1 zákona č. 366/2011 Sb., nebyly vůbec konkretizovány, absentuje i zdůvodnění, proč žalobce je schopen zvládat základní životní potřebu – tělesnou hygienu – ačkoliv lékař OSSZ Prostějov naopak tuto aktivitu hodnotil jako nezvládnutelnou. Z obsahu posudku PK MPSV ČR v Brně nevyplyvá, jaká konkrétní změna nastala v této oblasti. Proč v posudku se posudková komise zabývala toliko mobilitou, ve věci zbylých devíti základních životních potřeb nedošlo vůbec k jakémukoliv skutkovému hodnocení ani odůvodnění. Konstatování, že „posuzovaný je schopen provádět obvyklé úkony tělesné hygieny, jelikož je na svůj stav adaptován a úkony se lze naučit i bez zrakové kontroly“ není hodnocením základní životní potřeby tělesné hygieny, zejména při zjištění toho, že žalobce má pohybové problémy uzpůsobené mozkovou obrnou. Uvedené hodnocení nekoresponduje ani s ust. § 2 odst. 1 a přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky.

Taktéž i hodnocení aktivity – mobility – je nedostatečné, neodpovídající kritériím § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky.

Aktivita – oblékání a obouvání – nebyla hodnocena vůbec, přestože v záznamu sociálního šetření ze dne 3. 5. 2013 je uvedeno, že „bez pomoci by se ani sám neoblékl. Je třeba mu oblečení vybrat a nachystat na lůžko. On se pak snaží nějakým způsobem obléknout. Často má však oblečení opačně, takže např. triko s potiskem má pak vzadu“. Otázka rozpoznat a zkontrolovat zvládnutí oblékání a obouvání nebyla vůbec zdůvodněna.

V oblasti tělesné hygieny žalovaný nevymezil termín „adaptace“, stejně tak nepostupoval opět dle hledisek daných § 2 odst. 1 a přílohou č. 1 prováděcí vyhlášky.

V oblasti péče o zdraví zcela chybí odůvodnění zvládání této potřeby. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu se sociálním šetřením, z něhož vyplývá, že „léčebný režim by rovněž (žalobce) nebyl schopen dodržovat, léky by nerozpoznal, v případě potřeby se ani neošetřil“.

Ačkoliv žalobce přiložil k odvolání další lékařské zprávy, tyto byť byly uvedeny v posudku, nebyly posudkově vyhodnoceny, především pak lékařská zpráva MUDr. Jana Remla, která uvádí, že žalobce ven jít sám nesvede a doprovod druhé osoby je nutný, tedy žalobce není bez pomoci jiné osoby mobilní.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů, rovněž i skutkový stav,

který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu, a vyžaduje zásadní doplnění. Nosným pilířem právního závěru žalovaného byl posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 6. 9. 2013, který dle názoru soudu však je vnitřně rozporný, posudkově i skutkově nedostatečný. Z posudku musí být najisto zřejmé, z čeho posudková komise při svém posouzení vycházela, jak podklady jí samotnou zjištěné skutečnosti hodnotila a zda tak bylo učiněno při dodržení náležitých standardů. V daném případě však tomu takto nebylo. Za daného stavu vzhledem ke specifčnosti onemocnění posuzovaného a jeho funkčního dopadu na schopnost zvládat či nezvládat základní životní potřeby pokládal soud za žádoucí a potřebné vyžádání nového posudkového stanoviska příslušné PK MPSV ČR, která bude reflektovat na výtky soudu obsažené v daném rozsudku tak, aby nový posudek následně vyhodnotil z hlediska dodržení příslušných zákonných ustanovení upravujících činnost posudkových komisí a z hlediska přítomnosti nezbytných náležitostí. Žalovaný pak na základě vlastních úvah tento důkaz vyhodnotí a zaujme právní stanovisko.

Nad rámec těchto připomínek pak soud pokládal za chybné i hodnocení schopnosti zvládat konkrétní základní životní potřeby i bez účasti posuzovaného, zejména pak jestliže posudek PK MPSV ČR v Brně vůbec neobsahoval zdůvodnění, zda žalobce byl k jednání posudkové komise přizván, eventuálně z jakého důvodu tak nebylo učiněno. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že důvodem pro takový postup jsou základní zásady správního řízení, podle nichž každý správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy a podle možností jim vycházet vstříc (§ 4 odst. 1, 4 správního řádu). Výjimkou mohou být pouze mimořádné případy, kdy pro nepřiznání nebo nepřipouštění účasti posuzované osoby shledá posudková komise zvlášť zřetele hodné důvody, což však musí být náležitě odůvodněno.

Vzhledem ke zjištěným vadám řízení soud proto ve věci rozhodl bez nařízení jednání, napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) soudního řádu správního. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku a provede doplnění skutkových zjištění v rozsahu vyplývajícím z obsahu tohoto rozsudku a poté jej řádně zdůvodní (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci samé byl úspěšný, soud přiznal jeho právnímu zástupci Mgr. Marku Vojáčkovi (plná moc ze dne 2. 10. 2014) právo na odměnu za zastupování a náhradu nákladů řízení, a to za 2 úkony právní služby po 1.000 Kč dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, a 2x režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky tj. celkem 2.600 Kč. Jelikož právní zástupce nedoložil, zda je plátcem DPH, soud mu částku odpovídající DPH nepřiznal. Celkovou výši nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit právnímu zástupci, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová